

Кирило закохався в Кіру ще в школі. Та вже тоді було зрозуміло, що вони занадто різні. Весілля не змінило цієї обставини. У 2014 році почалася війна, і запальна та відчайдушна Кіра вирушила на фронт добровольцем. Чоловік не міг відпустити її саму. Він ладен був піти за коханою в саме пекло. Кирило воював поруч, коли Кіра отримала страшне поранення. А одного дня в комп'ютері дружини він знайшов те, що може перекреслити їхнє спільне майбутнє. Невже жінка, заради якої він помер би, має інше життя, де для Кирила немає місця?..

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5640-8

9 786171 256408

Світлана Талан

Я захищу тебе...

Світлана Талан

Я захищу тебе...

від фіналістки конкурсу
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

Світлана Талан

Я захищу тебе...

Світлана Талан

Я захищу тебе...

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
СІМЕЙНОГО
2019 **ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.161.2
Т16

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Олексій Безруков*

ISBN 978-617-12-5640-8

- © Талан С., 2019
- © Depositphotos.com / peus,
leszekglasner, 2019
- © Книжковий клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», видання
українською мовою, 2019
- © Книжковий клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», худож-
не оформлення, 2019

*Щиро дякую Анні та Олексію,
без допомоги яких цей роман
не був би так наближений до дійсності*

Будь-який збіг прізвищ та імен прошу вважати випадковим

КОЛИ Б ТОБІ БАЖАВ Я СЛІЗ І МУКИ

Коли б тобі бажав я сліз і муки,
І кари найстрашнішої бажав,
Я б не викручував твої тендітні руки
І в хмурім підземеллі не держав.
Ні, я б не став тебе вогнем палити,
З тобою б розквитався без жалю:
Я б побажав тобі когось отак любити,
Як я тебе люблю.

Василь Симоненко, 15.01.1957

Охоронець завів Кіру в камеру № 3. Позаду дівчини голосно грукнули металеві двері, жалібно скрипнув ключ у замку, й вона опинилася в душному приміщенні, де, окрім неї, було ще вісімнадцять затриманих жінок. Угорі в єдиному вікні з тріснутим склом — маленька відчинена квартира, яка була не в змозі впустити достатньо свіжого повітря, щоб його вистачило на всіх. Кіра пройшла до свого ліжка, прилягла на протертий до дір ватяний матрац, накритий простирадлом, що вже давно змінило свій білий колір на сірий, ще й з великою латкою посередині, та картатою ковдрою.

«Коли отак заходиш у камеру, то здається, що від задухи, спеки та запаху поту, змішаного з дешевими парфумами, одразу задихнешся й зупиниться серце, — подумала Кіра. — Але людина — істота живуча, до всього призвичаюється і може роками так жити. Хоча цього не можна назвати життям, лише існуванням. Моє життя лишилося в минулому, якого не можна повернути — лише зберегти в пам'яті».

Кіра лягла горілиць, заклала руки під голову — подушка була надто «схудлою» — й поринула в думки. Лише кілька років тому вона була майже щаслива, хоча могла купатися в щасті. Поруч був чоловік, на плече якого вона могла опертися будь-якої хвилини, який підтримував і ладен був пригорнути до її ніг небо, але вона сама винна, що

вчасно не розібралася у своїх почуттях і відштовхнула його. Колись, так давно і зовсім недавно, у неї була родина, але Кіра її втратила. Потім зустріла іншого чоловіка, і в якусь мить їй здалося, що то кохання, а виявилось, що просто пристрасть, ще й оманлива. Щойно в неї була з ним зустріч. Кіра нічого не відчувала, бо в душі все вмерло, — лишилося тільки тіло, яке може пересуватися, хоча незрозуміло, навіщо це йому, і здатність дихати смородом камери в СІЗО.

У тому, що сталося з нею, Кіра не намагалася знайти винних — це нічого вже не змінить. Вона сама пішла до ріджкою, яка привела її до цієї камери. Сьогодні в неї було побачення з тим чоловіком, і він пообіцяв посприяти її звільненню, але надія також у ній померла. Кіра почувалася покинутою всіма тими, хто посідав важливе місце в її житті, замість них тепер на душі лежав важкий камінь. Їй здавалося, ніби вона опинилася сама в маленькому човнику серед бурхливого безмежного океану, де не видно берега й невідомо, куди плисти. Самотність, безпорадність і жодної надії на порятунок. Кіра намагалась уявити своє майбутнє, але не виходило — попереду лише глуха темрява.

«Своє майбутнє я сама втратила, — подумала дівчина і навіть піднесла руки до очей. — Я його вбила ось цими руками».

Нерви як натягнута струна, ще мить — і вона зірветься. І таки сталося! Кіра почала нервово хихотіти, затискаючи рота кулаками, потім розреготалася страшним голосом. Жінки здивовано переглянулися, а незвичний регіт розносився навколо, заповнюючи маленький простір та наводячи жах на жінок.

— Кіро, — обережно покликала її сусідка по ліжку Валентина. — Заспокойся, все добре!

Здавалося, дівчина збожеволіла: вона качалася по ліжку, дико реготала, а її обличчям линули потічки сліз.

— Охороно! — покликала Валентина, але навіть гучний звук не зупинив Кіру — вона його наче не чула. — Охороно! Та де ж ви є?! — гатила співкамерниця у двері.

Нарешті віконце відчинилися, і кремезний охоронець невдоволено буркнув:

— Що трапилось?

— Кіра Горобець...

— Що з нею? До неї там прийшов відвідувач.

— Кіро... — Валентина обережно торкнулася плеча Кіри.

— Не чіпайте мене! — скрикнула дівчина. Її тіло перемикнулося, мов від укусу змії.

Охоронець відімкнув двері, заглянув у камеру.

— Горобець, досить комедію ламати — ти не в театрі! Встати й на вихід! До тебе прийшли.

Кіра вмить стихла і втупилася в охоронця безтямним поглядом.

— Горобець, повторюю вдруге! — заволав охоронець. — Встала і підійшла до мене! У тебе короткочасне побачення!

Кіра повільно підвелася, поправила рукою розпатлане волосся, рушничком витерла мокре обличчя.

— Побачення? З ким? — байдуже запитала вона.

Здавалося, дівчину зовсім не бентежить, хто хоче з нею зустрітись.

— Побачиш сама! — буркнув чоловік.

Кіра йшла довгим напівтемним коридором. Сьогодні неділя — день побачень. У неї вже була зустріч з адвокатом і з давнім знайомим. Більше ніхто не мав до неї прийти. «Невже мама? — майнула надією думка. — Може, вона мені пробачила?»

Чоловік завів дівчину в невеличку кімнату з маленьким вікном угорі. Стіл і два стільці по обидва боки. Тут було не так душно, як у камері, і Кіра вдихнула повітря на повні груди. Вона вже опанувала себе і губилася в здогадках: хто до неї прийшов? Відповіді не знаходила, але чомусь зі свого самотнього човника в океані вона

побачила берег. «То суша чи міраж?» — подумала Кіра, в цей час відчинилися двері, і в жінки від несподіванки замерло серце.

— Ви? — вичавила вона з себе одне-єдине слово.

Очі швидко наповнилися слізьми, але вона не заплакала — вже давно звикла всі почуття тримати глибоко в душі, лише сперлася спиною об стіну й повільно почала сповзати донизу...

Частина перша

На Івана, на Купала

Наближалось свято Івана Купала. Кірі вже виповнилося тринадцять років і вона була впевнена, що батьки відпустять її провести ніч на березі Лутугинського водосховища, куди збирались і старша подружка Люда, й однокласниця Валя. Валиним батькам узагалі було байдуже, де вона буде і з ким — для них головним у житті була пляшка самогону на столі, тож подружка не питала дозволу.

— Кіро, тебе батьки не мають права тримати вдома в таку ніч! — рішуче сказала їй Валя. — Таке свято пропустити не можна!

— Не впевнена, що мені дозволять піти з вами, — відповіла на те дівчина.

— То попроси Люду, нехай вона поговорить із твоїми батьками, — порадила Валя.

— Гадаєш, до неї вони дослухаються? — Кіра поглянула на Валю великими карими очима.

— Нехай Людка візьме тебе під свою опіку! — усміхнулась Валя.

— Якщо захоче, — сказала Кіра.

Людмилі було вже сімнадцять років. Дівчина жила з Кірою на одній вулиці. Сказати, що вони були найкращими подружками, не можна було, але добрі стосунки,

одна й та сама школа в Розкішному, стадіон біля школи, де вечорами збиралась молодь на спортивному майданчику, були тим, що їх об'єднувало. Іноді Люда була відвертою з Кірою й розповідала по великому секрету про своїх хлопців, як вони цілюються і хто з них засовує язика до рота або взагалі слинявить губи, а не цілує.

— Від одного, як тільки обніме, аж мурахи по шкірі йдуть, — розповідала старша подружка, — а інший цілує, а тобі байдуже, ніби й не тебе. Ніяк не зрозумію, чому так буває?

— Може, ти одного кохаєш, а інший тобі байдужий, — висловила припущення Кіра, на що Люда розсміялась.

— Яке кохання? Ні, спочатку мені здається, ніби я закохалась, а потім за кілька днів близького спілкування розумію, що він мені нецікавий. Ні, Кірочко, кохання — це щось інше, воно не таке!

— А яке воно?

— Гадаю, що він має бути єдиним у цілому світі! — піднесено промовила Люда. — Ти дивишся на інших і нікого, крім нього, не бачиш! Хтось до тебе заграє, чіпляється, а він тобі ніби стіна, байдужий і чужий; є лише один, від чийого погляду в тебе підкошуються ноги і ти не відчуваєш землі під собою!

— Таке й справді буває?

— Ти ще дитина, Кіро, маля, можна сказати! — з виглядом досвідченої дорослої жінки казала Люда.

Сперечатися з нею Кіра не хотіла, бо ще не знала, чи справді існує таке кохання, про яке розповідала подруга, чи то вона в книжках вичитала. Щоправда, Кірі подобався торік один хлопчик із паралельного класу, але коли вона якось побачила, що він ішов зі школи з іншою дівчинкою, то всі її почуття до нього самі собою кудись поділися. Тоді Кіра подивилася на нього іншими очима і ніби полуда з очей спала — і не такий уже він красень, як здавався, і ніс у нього завеликий, і плечі вузькі, а руки довгі. Кіра

одразу зробила для себе висновок, що не можна дивитися на хлопців крізь рожеві окуляри, тому останнім часом взагалі припинила на них звертати увагу.

Увечері Кіра дочекалися батьків із роботи, і коли всі зібралися на кухні, запитала, чи підуть вони на свято Івана Купала.

— Як батько, так і я, — відповіла їй Таїсія Іванівна. — Я так з дітьми у дитсадку за день награлася, що хочеться відпочити на дивані перед телевізором, а не йти з дому на всю ніч. Доню, запитай у батька, що він скаже.

— А що батько? — озвався Григорій Антонович. — Батько ледь живий та теплий із шахти виліз. Чи після такої рабської праці хочеться гуляти? Відгуляли ми своє, доню, поки були молоді, а зараз як сів, так і приклеївся до дивана. А чому ти питаєш? Чи, бува, не надумала піти на гульки?

— Ага! Подружки йдуть і я хочу з ними! — відповіла Кіра.

— А чи не зарано? — насупив брови чоловік.

— Мені вже тринадцять років! Я вже не дитина, якщо ви цього не помітили!

— Та ще й не дівка, щоб ночами з хлопцями гуляти, — зауважила мати.

— То можна мені піти з подружками? — не відступала-ся від свого дівчина.

Таїсія Іванівна могла б заборонити Кірі, але знала, що донька все одно зробить так, як задумала. Така вже була у неї вдача: ніколи не відступить від свого, замкни Кіру в кімнаті, вона й шибки повиймає, щоб піти на свято. Нагадавши дівчині, що вона ще не доросла і рано їй задивлятися на хлопців, Таїсія Іванівна дозволила доньці піти.

— Дякую! — підскочила на місці дівчина й радісно заплескала в долоні. — Я так і знала, що ви мене зрозумієте!

— Якщо в пелені додому принесеш — не зрозуміємо, — пробурмотів батько й сів за стіл.

— Не хвилюйтеся, не принесу! — промовила дівчина й метнулася у свою кімнату.

— Їстимеш? — крикнула їй мати.

— Потім! Не зараз! — озвалася Кіра.

Жінка здогадалася, що донька вже відчинила шафу з одягом й підбирає щось собі на свято.

...Стомлене липнєве сонце повільно зачухувалося за обрій, коли троє дівчат прийшли на берег Лутугинського водосховища. Для них, молодих та енергійних, дійти з села Розкішного до водойми було зовсім не важко. За розмовами подружки не помітили дороги, а коли опинилися біля водосховища, були вражені великою кількістю людей на березі. Рожеве прощальне проміння сонця миготіло й відбивалося у воді, підсвічуючи її неймовірними барвами. Біля імprovізованої сцени зібралося багато людей і дівчата попрямували туди. Жінка в національному вбранні голосно й надто емоційно декламувала:

— Тріщать усі сороки на вербі,
Що Купала свято на селі,
Що зібралось люду, як квітів у полі,
Хай вас обминає лихо і горе!

Інша жінка, театральнo роблячи жести руками, продовжила:

— У час прекрасний, в час крилатий
Просимо до нас на свято!
На Івана, на Купала!
Щоб вас доля відшукала!

Керівництво селищної ради взяло слово для привітання, і Люда запропонувала сходити подивитися на опудало.

— Почалося нецікаве, — сказала вона Кірі та Валі. — Поки вони наговоряться, ми зможемо прогулятися.

Дівчина привела подруг до опудала Марени, зробленого з гілля дерев та соломи, прикрашене барвистими атласними стрічками.

— Для чого воно? — поцікавилась у старшої подруги Кіра.

— Побачиш! Май терпіння! Он там — вогнище! — вказала Люда. — Коли його запалять, будемо через нього стрибати.

— Класно! — усміхнулася Кіра. — Ще ніколи не стрибала через вогнище!

— Дивись, щоб хвіст не загорівся! — засміялася Валя. — А то доведеться йти додому з голими сідницями!

— До речі, свічки із собою не забули взяти? — запитала Люда.

— Свічки? — в один голос промовили подруги і розгублено закліпали очима.

— Свічки! Ви що, не знали, що треба було їх взяти з собою?

— Ні! — дуетом протягли дівчата.

— Гарзд! — усміхнулась Люда. — Я так і знала, тому й для вас прихопила! Вінки плестимете?

— Так! — закивали обидві.

— Отож! А на віночок треба поставити свічку й запалити, — пояснила Люда.

— Вона ж упаде, — зауважила Валя.

— Чи не гадаєш ти, що свічка має бути півметровою? — засміялась Люда. — Ось такі вони! — сказала дівчина й дістала із сумочки низеньку парафінову свічку в підставці.

— Зрозуміло! — кивнула Валя. — Чуєте, як гарно співають?

Дівчата повернулися до сцени, де вже закінчили свої вітальні промови керівники й місцевий ансамбль злагоджено співав «Про вишні».

— Ходімо подивимось, що там буде цікавого, — запропонувала Кіра.

Коли вони підійшли до натовпу глядачів, уже розігрувалася сценка, в якій дівчина відмовляла коханого йти

в ніч на Купала шукати квітку папороті. Були тут і чорти, й відьми, які полювали на хлопця-відчайдуха, який мріяв знайти чарівну квітку, щоб розуміти мову звірів і птахів та відшукати захований скарб для своєї дівчини. Кіра захоплено спостерігала за грою акторів, але найбільше їй сподобалась дія, в якій дівчата, сидячи на траві, плели віночки з квітів та співали:

— Ой, на Івана, на Купала
Красна дівчина зілля копала,
Квіти збирала, віночки плела.
Далі за водою їх пускала,
Поплинь, віночку, по синій хвилі,
Поплинь, віночку, де живе мій милий!

Далі Кіра вже не чула співу, вона уявила, як сплете вінок сама і вперше у своєму житті пустить його на воду. Вона не була мрійницею, але святковий вечір, який уже впав на землю сутінками, і перші зірочки, які замерехтіли на небі, справили на неї неймовірне, якесь містичне враження. Люди почали запалювати вогнища, дим спускався спочатку донизу, сивою пеленою огортав присутніх, а потім, коли полум'я яскраво розгоралося, тягнувся вгору, аж у темне небо. Кіра відчувала збудження, яке зазвичай буває в передчутті чогось неймовірного.

Подружки гуляли берегом, нишком поглядаючи в бік хлопців, які розпалювали вогнища й не оминали увагою трьох молоденьких дівчаток. Хлопці жартували, запрошували їх до свого гурту, але Люда весь час смикала за руки подруг, щоб не поверталися й ішли далі, удаючи, ніби їм зовсім байдуже до загравань юнаків.

— Так і будемо ходити, як привиди? — невдоволено пробубоніла Валя, звертаючись до старшої подруги. — Прийшли розважитися, а тиняємося, як неприкаяні.

— Ще встигнемо! — запевнила Люда. — Справжнє гуляння попереду!

— Сподіваюсь, що не марно прийшли сюди, — зітхнула Валя.

Кіра мовчала. Вона була заморожена святом, нічним небом, на якому блимали ясні зірочки, що віддзеркалилися у воді і тихенько колихалися, ніби на невидимих маленьких човниках.

Від водойми повівало приємною свіжістю, яка змішувалась із запахом диму від вогнищ та ароматом річкової м'яти. Звідусіль лунали веселі розмови, сміх, деінде жіночий голос заводив тужну пісню, яку переривали, щоб заспівати веселішої.

Увагу дівчат привернуло величезне вогнище, яке яскраво спалахнуло і, здавалося, вогонь шугнув угору так, ніби намагався сягнути неба. Йому це не вдалося, і полум'я яскравими іскорками освітило молодь, яка почала підходити ближче. Багаття як магнітом притягувало погляд Кіри і вона разом з подругами пішла на світло. Дівчинка згадала слова матері про те, що в цю ніч вогонь має велику магічну силу, і тепер сама це відчула — яскраве полум'я вабило, зачаровувало і не відпускало. Дівчина стояла, заморожена вогнем, який швидко поїдав свою здобич — товсте сухе гілля, розсипав навколо іскорки, які спалахували в темряві, потім починали диміти, намагаючись утримати в собі частинку жару, а потім тихо згасали.

— Як можна стрибати через таке полум'я? — Валя смикнула Люду за рукав кофтинки.

— Ти дурна? — витріщила на неї очі подруга. — Хто ж стрибне на три метри вгору? Ось опуститься вогонь, тоді почнеться!

Кіру кілька разів штовхнули в натовпі, і дівчина ніби виринула з казки, повернулася в реальність. Вона мовчки відійшла від подруг, наблизилася до водойми. На березі біля невеликого вогнища вона помітила хлопця. Той сидів з палицею в руках, час від часу тицяючи нею в жаринки, що залишилися від багаття. Кіра підійшла до

нього, сіла поруч на траву. Білявий хлопчина, худий і довгоший, навіть не повернув до неї голови.

— Чому ти не там? — запитала Кіра.

Вона знайшла палицю і теж, як незнайомиць, почала нею підгортати розжеврілі жарини.

— Де це, «там»? — перепитав він.

— Де всі, біля великого вогнища.

— А це обов'язково?

— Я цього не сказала, лише запитала.

— Ми всі маємо бути в одній купі?

— Та ні.

— То чому ти тут, а не з усіма?

— Захотілося сповна відчутти магію найкоротшої в році ночі.

— То, може, підемо шукати квітку папороті? — усміхнувся хлопець і поглянув на Кіру. — До речі, я — Кирило.

— А я — Кіра, — сказала дівчина і зауважила про себе, що хлопець не з тих, до яких з першого погляду липнуть дівчата. «Звичайний, — подумала вона, — і трохи нудний».

— Це такий прикол? — запитав він. — Кіра, Кирило.

— Випадковий збіг, таке буває.

— Віриш у випадковість?

— Усі випадковості не випадкові, — відповіла вона фразою, яку десь почула. — Хто тобі дав таке ім'я?

— Я сам собі його дав.

— Ти маєш почуття гумору. А якщо серйозно?

— Мама казала, що батько.

— Ти живеш із мамою?

— Так. Батько загинув давно, коли мені було сім років, на копанці привалило. Це я одразу, щоб не виникало більше запитань на цю тему.

— Вибач, не хотіла зробити тобі боляче, але мій батько також шахтар, однак працює не на копанках, а в шахті.

— То він не дирочник¹, виходить? — Кирило поглянув на дівчину, затримав на ній погляд.

— Ага.

— Мій був трохи іншим шахтарем, поки не привалило на смерть.

— Співчуваю.

— Проїхали. Це вже закрита тема. А ти звідки?

— Я з Розкішного², а ти?

— З Успенки³.

— Може, підемо туди? Там мої подруги, — запропонувала Кіра.

— Ходімо! — погодився хлопець.

Він підвівся і дівчина побачила, що Кирило худорлявий і зростом нижчий за неї. «Пусте! — подумала вона. — Він же не мій хлопець!»

Вони підійшли до молоді, що стояла навколо багаття. Полум'я палало вже не так яскраво, хмиз прогорів і вогнище стало набагато нижчим. Перші сміливці-хлопці розганялися й під схвальні вигуки з розгону стрибали через вогонь.

— Спробуємо разом? — запропонував Кирило.

Кірі було страшно, але сказати про це вона не зважувалася. «Ще подумає, що я розманіжена боягузка», — промайнуло в голові.

— Зачекай трохи, і спробуємо! — відповіла Кіра.

— Гаразд, — погодився хлопець.

Кіра поборолла внутрішній страх після того, як через вогонь перестрибнула перша пара. Вона кивнула хлопцеві: гайда, і взяла його за руку. Вони відійшли на певну відстань, щоб можна було розбігтися, Кіра всміхнулась

¹ Дирочник — так називають шахтарів на незаконних копанках, де добувають вугілля, лазячи в невеликі отвори. (Тут і далі прим. авт.)

² Розкішне — село на Луганщині, Лутугинського району, неподалік м. Луганська.

³ Успенка — селище міського типу на Луганщині.

Кирилові, і обоє побігли. Розігнавшись, вони перестрибнули через вогонь, тримаючись за руки.

— Фух! — задоволено видихнула Кіра. — Я це зробила!

— Ми це зробили! — усміхнувся хлопець.

Лише зараз Кіра збагнула, що вони й досі тримаються за руки. Вона вивільнила свою руку й огледілася: чи, бува, подружки не бачать, що вона тримає за руку маломірка?

— Кіро, ти знаєш, що означає, коли пара після стрибка через вогнище тримається за руки? — спитав хлопець.

— І що ж?

— Те, що вони поберуться й будуть усе життя разом.

Кіра здивовано подивилася на Кирила, скривила губи в посмішці.

— Слухай, хлопчику, тобі скільки років?

— Тринадцять. А тобі?

— Мені також, — насмішкувато промовила дівчина. — І, здається, женихатися тобі ще зарано.

Кирило почервонів по самі вуха і розгублено закліпав очима.

— Ось коли виростеш, — дівчина підвела руку вгору, показуючи зріст, — тоді й пятакатимеш, а зараз бувай, Кириле!

Сказала й миттю понеслася до своїх подружок. Хлопець провів її поглядом і пішов шукати своїх друзів.

— Де тебе носило? — запитала Кіру Людмила і, не дочекавшись відповіді, сказала, що час іти збирати квіти для вінків.

— І як ми їх знайдемо в темряві? — хмикнула Валя.

— Тут недалеко, — відповіла Люда. — Я знаю, де вони ростуть — ще засвітла примітила.

Дівчата нарвали степових квітів, зеленої трави та колосків і повернулися назад. Молоді біля багаття вже лишилося мало. Підходили старші жінки й чоловіки та, розігріті алкоголем, жартували і стрибали через майже згасле полум'я. Вони підпалили Марену, але це дійство

у Кіри захоплення не викликало, їй було навіть шкода опудала, прикрашеного стрічками. Дівчина не захотіла дивитися, як спалюють Марену. Подружки пішли до гурту дівчат, які вже зібалися докупити в одному місці. Вони посідали на землю колом за живою огорожею з очерету, який ріс на березі й виступав півострівком на сушу.

— Ой на Івана, на Купала красна дівчина зілля копала, квіти збирала, віночки плела, — почала спів одна з дівчат, інші підхопили пісню. Кіра не знала слів, але намагалася підспівувати. У віночок зі скромних степових квітів вона вплітала колоски травички, зелену конюшину і свій спів. Люда віддала подружкам свічки, вони їх прилаштували на віночки й усі разом пішли до води.

— Запалить свічки і спускайте на воду, — порадила Людмила.

— Як вони попливуть? Вода стоїть на місці, — зауважила Валя.

— Думай! — Люда постукала кулаком собі по лобі. — Зайти у воду і підштовхнути віночок не здогадалася?

— Дівчата, спускаємо віночки і стиха співаємо, щоб хлопці не почули, — порадила одна із юнок.

Хтось поцікавився, чому так, і вона пояснила, що юнаки можуть спіймати вінок своєї нареченої. «Мені це не загрожує», — подумала Кіра, знімаючи босоніжки. Вона зайшла у воду по коліна і, зрозумівши, що пелену суконьки вже встигла намочити, підняла її вище і пройшла туди, де глибше.

— В гаю зелененьким соловейко шебече,
Соловейко шебече;
Там дівчина мила віночок пустила
З барвіночку, з барвіночку.
Плинь, плинь, віночку, гарний з барвіночку,
За миленьким, за миленьким, —

лунало чистими дівочими голосами над принишкою гладдю водосховища.

Кіра обережно опустила свій вінок із запаленою свічечкою на воду, підштовхнула його і він, плавно похитуючись, почав віддалятися. Віночки дівчат пливли по воді, і світло від свічок та зірок віддзеркалювалося у темному плесі. Кіра спостерігала за своїм віночком, коли Люда підійшла до неї ближче і пояснила:

— Дивись, як він пливе: якщо добре й гарно горить свічка, то вийдеш заміж.

— Тю на тебе! — усмінулась Кіра. — Я не збираюсь заміж у свої тринадцять.

— Я не сказала, що це трапиться зараз! — ображено промовила подруга і продовжила: — Якщо вінок почне крутитися — ще довго будеш дівувати.

— Чекатиму, доки закрутиться!

— Яка ж ти невитримана! — дорікнула їй Людмила. — Якщо вінок потоне, то взагалі заміж не вийдеш.

— От і добре!

— До речі, — втрутилась у розмову Валя. — Кажуть, що вінок з цієї ночі можна зберігати на горищі, щоб лікував від усіх хвороб.

— Валю, можеш мій дістати, — сказала з іронією в голосі Кіра. — Загрипуєш, то не в аптеку побіжиш, а на горище.

— Язик у тебе, Кіро, без кісток!

Попри все, Кірі було цікаво, що буде з її віночком. З нього вона не спускала очей, аж поки її не відволік вигук однієї з дівчат:

— Хлопці! Вони з того боку! Хочуть украсти наші вінки!

Дівчата побігли, щоб захистити свої вінки, але було вже пізно. Напевно, хлопці спостерігали за ними з-за комишів і, дочекавшись слушного моменту, кинулися у воду за дівчачими віночками. Марно дівчата хапали юнаків за руки, намагаючись витягти на берег — хлопці ловили віночки й бігли з ними по берегу під галасування дівчат.

Кіра побачила, як новий знайомий схопив її вінок і вибіг на берег.

— Ах ти, гад такий! — скрикнула вона й побігла за Кирилом.

Наздогнати його дівчині було не важко. За мить вона вже вчепилася йому в руки, намагаючись відібрати вінок.

— Віддай! Це моє! — спалахнула вона гнівом, коли побачила усмішку на обличчі хлопця.

— Я спіймав його, тож тепер він мій! — сказав він, ховаючи руку за спину.

— По-доброму прошу: віддай!

— Поцілуєш — віддам! — усміхнувся він.

— Що-о-о?! — витріщилась на нього дівчина. — Я? Тебе?

— Так!

— Та я... Я з таким, як ти, на одному гектарі срати не сяду! — випалила вона на одному подиху.

— Не сідай! А поцілувати можна!

— Хай тебе дідько лисий цілує! — вигукнула Кіра. — І вінок можеш собі залишити!

Дівчина різко повернулася й пішла геть.

— Кіро! Зачекай! Я пожартував. Візьми свій вінок! — почувла вона позаду себе голос Кирила.

Кіра зупинилася. Вона забрала вінок і пожбурила його у воду.

— А тепер згинь з моїх очей! — крикнула хлопцеві.

Побачивши подруг, Кіра побігла до них.

— Усе! Вінкам нашим гаплик! — сповістила Люда. — Можна йти їсти куліш. Пахне смачно, аж сюди чути! — повела вона носом.

Настрій у Кіри був зіпсований, але миска смачного кулешу, що пропахнув димом, його швидко поліпшила. Дорослі пригощали молодь кашею та чаєм на травах, самі ж не забували час від часу прикладатися до чарки. Під ранок співали пісень, а коли почало світати, люди загасили вогнища і порозходилися по домівках.

Кіра повернулася додому, коли мати вже попорала господарство й готувала сніданок.

— О! Наша дівонька повернулася! — усміхнулась жінка. — Сідай, Кіро, розкажи, що там було.

Дівчина сказала, що їй усе сподобалось.

— Давно ми з батьком не були на святі, — зітхнула мати. — Потроху старіємо.

— Ой, мамо! Я тебе прошу! Які ви старі? Можна було б і вам сходити.

— Наступного року підемо. А ти, Кіро, стрибала через багаття?

— Стрибала.

— Сама?

— Та ні. Познайомилась з одним недомірком з Успенки, — сказала дівчина. — З ним і стрибала.

— Перестрибнули тримаючись за руки?

— Так. А ще він мій вінок украв.

— Ого! То вже точно за нього заміж вийдеш!

— Я?! Та ніколи! Він малий, метр з кепкою!

— Порівняно з тобою багато хто здаватиметься, як ти кажеш, недомірком. Зараз у тебе який зріст?

— Сто сімдесят п'ять, — зітхнула дівчина, — а скільки ще попереду — невідомо.

— У такому віці хлопці дещо повільніше ростуть, а вже за кілька років їх так пожене вгору!

— Мамо, я не хочу про нього думати! Мені байдуже, якого зросту він буде за кілька років. І взагалі, я хочу спати.

— То йди. Хто тебе тримає?

Донька позіхнула й пішла до своєї кімнати, а мати чистила картоплю й думала про те, що Кіра ще не усвідомила, яка їй дісталася краса від природи. Вона була схожа на матір, така ж струнка, вже вища зростом, обличчя чисте, шкіра персикового відтінку, очі темні, великі та виразні, з довгими пухнастими війми, такими, що не треба фарбувати. А волосся яке! Темно-русяве, густе, довге... «Не буде відбою від женихів, — подумала Таїсія Іванівна, — як колись у мене».

Табунами бігали юнаки за юною красунею Таїсією, а обрала вона приїжджого з Ростовської області Гришку. Він був непримітний, тихий, працьовитий, прислали його на роботу на шахту після закінчення технікуму, і запав він Таїсії у душу надовго, на все життя. Ні про що не шкодувала вона, окрім того що Бог дав їм лише одну дочечку. Колись вони, як молоде подружжя, отримали квартиру в бараці, а коли померли її батьки, то перейшли жити в їхню хату.

І знову жінка замислилась про доньку. Кіра — норовлива, уперта, але й цілеспрямована — усе має бути так, як вона хоче. «Справжній лідер, — подумала Таїсія Іванівна. — І в кого вона така вдалася?»

Незважаючи на зовнішню схожість, мати з донькою були дуже різні. Мати — тиха, не дуже говірка, часто поступлива й хазяйновита, а Кіра — справжній вогонь!

«У народі кажуть, коли донька схожа на батька, буде щасливою, — подумала жінка, — а Кіра не схожа на мене. Сподіваюся, що доля їй випаде така ж світла, як вона сама».

Прощавай, дитинство!

Після уроків Кіра не дочекалася Дениса. Зазвичай вони разом поверталися зі школи. Коли вони з Денисом ішли, тримаючись за руки, не одна дівчина позаду них аж сичала від злості. Чи не всі старшокласниці були закохані у високого привабливого брюнета, тож заздрість завжди опановувала учениць, коли Денис обирав котрусь із них. Кіра свого щастя чекала два роки. Вона ні на кого з хлопців не звертала уваги, але й відкрито не демонструвала своєї закоханості. Денис звернув на неї увагу місяць тому, коли до випускного вечора залишалися лічені місяці. Разом з барвистою весною до Кіри прийшло справжнє кохання, коли можна було не лише таємно мріяти про

Дениса, а й бути поруч із ним. Вони разом поверталися зі школи, часто зустрічалися вечорами. Кірина мати не схвалювала їхнього спілкування.

— Чому? — запитала якось Кіра в неї.

— Бо треба думати про навчання, а не про хлопців, — відповіла жінка.

— У мене гарні оцінки, — сказала дівчина, — і вважай, що золота медаль у мене теж буде.

— Буде, якщо не втрапиш голови через того ловеласа, — невдоволено промовила мати.

— Чому він тобі так не подобається?

— Скільки гарних хлопців біля тебе в'ються, а ти їх не помічаєш.

— Мамо, облиш! Кому я потрібна зі своїм метром вісімдесят? Усі хлопці нижчі за мене! Їм потрібно стільчик носити з собою, щоб мене поцілувати, — перевела на жаргт Кіра. — До того ж ті хлопці, які, за твоїми словами, біля мене в'ються, ще вчора мене обзивали довгоногою, жирафою, страусом, а тепер я маю на них звертати увагу?

— Обзивали, бо ти їм подобалась. А цей твій Денис... Він, Кіро, ні з ким із дівчат довго не зустрічається. Ти це помітила?

— Можливо. Він у пошуках своєї єдиної.

— І кожна наступна вважає себе тією єдиною. Бабій він, доню!

— Мамо, Денис — найкращий! І ми кохаємо одне одного! — випалила на одному подиху Кіра і зашарілася від такої своєї відвертості.

— Дивись мені, щоб чогось не накохали! — мати погрозила їй пальцем.

Кіра не вірила матері. Денис був з нею такий галантний, уважний, ніжний, говорив компліменти, на які не здатні інші хлопці, іноді дарував приємні дрібнички. Він не курих, на відміну від багатьох однокласників, від нього

завжди пахнуло гарними парфумами. Хто б із дівчат не мріяв про такого хлопця? І ось він звернув увагу на Кіру, струнку, з довгою товстою косою, ще й не останню баскетболістку в шкільній збірній. Вони були одного зросту й іноді Кіра з жалем думала про те, що їй ніколи не доведеться носити туфлі на високих підборах. Незабаром — випускний вечір, і сукня у неї вже готова, а ось взуття ще не придбала. До такого вбрання пасували б черевички на високих тонких підборах, але тоді вона буде вищою за свого хлопця на добрих десять сантиметрів. Кіра була в роздумах, бо гадала, що її, таку довготелесу, Денис навіть на танець не запросить.

— Ти чого тут стоїш? — голос Валі вивів Кіру з роздумів. — Чекаєш Денисика?

— Не дочекалася, — Кіра сумно усміхнулась. — Ходімо додому.

Подруги обговорювали шкільні новини, попереду були підсумкові контрольні. Щодо них Кіра була спокійна, а ось Валя просила допомоги.

— Та не переживай ти так, — заспокоїла її подруга. — Кину тобі шпаргалку і все буде добре!

— Що б я без тебе робила?! — радісно промовила Валя. — Не можу уявити, як воно буде, коли розлетимося навсібіч? Ти навчатимешся у Луганському педагогічному, а я в бурсу піду, стану або муляром-штукатуром, або швачкою.

— Усе одно будемо в Розкішне приїжджати і тут зустрічатися.

— Ми не знаємо, що на нас чекає, — задумливо промовила Валя. — Он Людка також збиралася вивчитися на швачку, залишитися жити в Луганську, а так і не довчилася, вискочила заміж, тепер сидить удома, розтовстіла, двох кіндерів няньчить ще й свого чоловіка-п'яничку.

— Принаймні я не збираюсь повторювати долю Люди, — впевнено промовила Кіра. — Для мене насамперед — отримати вищу освіту, а не заміжжя.

— Не зарікайся, Кіро! Денис так може заморочити тобі голову, що розум втрапиш!

— Такого не буде! Я маю голову на плечах, а не качан капусти!

Подруги попрощалися на перехресті й розійшлися по домівках. Кіра ніяк не могла заспокоїтися. Вона весь час думала про Дениса, з яким мала би зустрітися після занять, а він десь подівся.

Дівчина так розхвилювалася, що ніяк не могла впоратися з домашнім завданням із фізики, тож кинула підручник на стіл і вирішила зранку все доробити, бо голова надвечір була важка, як чавун.

У класі Денис привітався з Кірою, як завжди, і дівчина трохи заспокоїлась. Вона чекала від нього пояснення або вибачення, але після уроків він знову не прийшов і дівчині довелося йти додому з Валею.

— Нічого не розумію, — сказала Кіра подрузі. — Було все нормально, а тепер... Навіть не знаю, що думати.

— Поставити питання руба немає бажання?

— Та ти що?! Я не готова принижуватися! — спалахнула Кіра.

— Не знаю, як тобі це сказати...

— Кажі як є! — наполегливо промовила Кіра.

— Ходять чутки, що Денис зустрічається з дівчатами до того часу, поки не доб'ється свого.

— Що ти маєш на увазі?

Кіра зупинилася, подивилася на подругу.

— А то ти не розумієш!

— Ні, Валею, якщо сказала «а», то кажи вже і «б»! — наполягала Кіра.

— Як переспить із кимось, так одразу й втрачає до дівчини цікавість.

— Та ну!

— Із Зіною Ковальчук з дев'ятого класу саме так і було.

— А ти звідки знаєш? Пліток назбирала?

Зміст

Частина перша	15	Пошуки та втрати.....	175
На Івана, на Купала	15	Чекання.....	182
Прощавай, дитинство!.....	29	Частина третя	186
Студенти	43	Ризикований шлях.....	186
Чарівний Крим.....	48	Знайомство з психологом.....	193
Бухта Кохання	58	Перша брехня	196
Незрозуміле кохання	64	Боротьба з фантомами.....	201
Її Валькірія	72	Її психолог.....	203
Коли стається несподіване.....	76	Неочікувана новина.....	211
Подруги.....	90	Пропозиція	215
Повчитися у братів менших	98	Частина четверта	223
Солодкі мрії	106	Кирило	223
Частина друга	110	Повернення	227
Перекреслені мрії.....	110	Знайомство	231
Втрата	114	Картки.....	236
Допомога десантникам.....	118	Кирило і Людмила	239
Вагання	122	Спільна справа	243
Спонтанне рішення	129	Де правда?	247
Викрадення.....	143	В очікуванні зустрічі	254
На Луганськ!	149	Прокол	262
Хто винен?	157	Завдання.....	270
Вісімдесят п'ять відсотків.....	163	Діти	276
Фантомний біль	169	Фатальна зустріч.....	279
Перші кроки	173		

Літературно-художнє видання

ТАЛАН Світлана
Я захищу тебе...
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Є. І. Доценко*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Є. О. Демченко*

Підписано до друку 05.07.2019. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 15,12.
Наклад 8000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

КНИЖКОВИХ

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua

- у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

***Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів***
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(067)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Талан С.

Т16 Я захищу тебе... : роман / Світлана Талан. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвільля», 2019. — 288 с.

ISBN 978-617-12-5640-8

Кирило закохався в Кіру ще в школі. Та вже тоді було зрозуміло, що вони занадто різні, щоб жити разом. Весілля не змінило цієї обставини. У 2014 році почалася війна, і запальна та відчайдушна Кіра вирушила на фронт добровольцем. Чоловік не міг відпустити її саму. Він ладен був піти за коханою в саме пекло. Кирило воював поруч, коли Кіра отримала те страшне поранення. А одного дня в комп'ютері дружини він знайшов те, що може перекреслити їхнє спільне майбутнє. Невже жінка, заради якої він помер би, має інше життя, де для Кирила немає місця?..

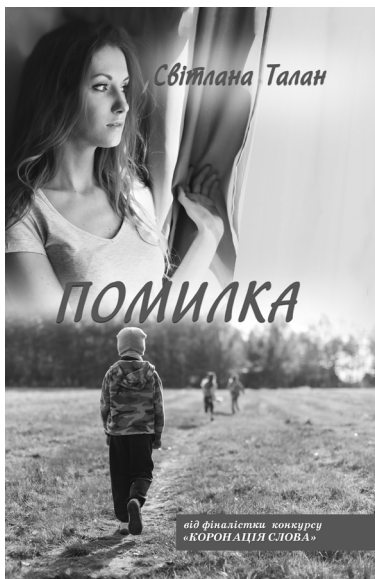
УДК 821.161.2

Тамара любила лілії. Особливі, неповторні... Ці ніжні квіти нагадували їй про маму — гарну, тендітну та водночас сильну жінку... Мами не стало, коли Тамара була зовсім дитиною. Вона досі пам'ятає той жахливий день. Відтоді щороку на могилі матері з'являється кошик із чудовими ліліями. Тамара марно намагалася дізнатися, від кого він. Так само марно вона прагла дізнатися правду про батька... У річницю маминої загибелі Тамара зустрічає на кладовищі чоловіка, який називає себе знайомим матері. Жінка розуміє, що він знає більше, ніж говорить...

Олеся рано стала сиротою. Листи — ось і все, що лишилося їй від мами. Дівчинка живе лише цими листами. Тільки вони і подруга Карина допомагають Олесі пережити труднощі: пияцтво батька, жорстокість мачухи, ненависть зведеного брата. Одного разу Олеся приїздить із Кариною до Северодонецька і там зустрічає Ігоря. Два серця єднаються в танці кохання. Але настає буремний 2014 рік, Ігор йде добровольцем в АТО... Чи зустрінуться закохані знову? Доля наготувала їм випробування часом та відстанню. Та справжнє кохання здатне подолати все...

Багато років тому Вероніка пообіцяла подрузі, яка помирала, що не залишить її новонароджених малюків, Тимура і Діану. Але обіцянки не виконала... Сплинули роки. Її єдиний син став наркоманом. Що це, кара за помилки минулого? Як урятувати сина? І чи можна спокутувати провину перед покинутими дітьми?